

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **D. H. N.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Moravské nám. 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2025, č. j. 62 Az 10/2025-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2025, č. j. OAM-223/BA-BA01-HA06-2025 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Uzavřel, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a s jeho závěry se ztotožnil. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 s. ř. s. V kasační stížnosti namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť se soud nevyjádřil k argumentaci ze dne 15. 5. 2025, učiněné v rámci doplnění žaloby. V ní namítal nepřislusnost ČR k projednání žádosti stěžovatele

o mezinárodní ochranu ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále též „nařízení Dublin III). Dále namítal nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodu, že krajský soud v bodě 13 odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že se stěžovatel dopustil na území ČR trestné činnosti, neboť se dané tvrzení nezakládá na pravdě. Jedná se přitom o otázku významnou z hlediska udělení humanitárního azylu, popř. doplňkové ochrany. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu, neboť měl za to, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tak i napadený rozsudek, byly vydány v souladu s právními předpisy. Plně přitom odkázal na správní spis, na své vyjádření k žalobě a na obsah napadeného rozhodnutí.

V.

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[7] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Rozsudek krajského soudu požadavkům přezkoumatelnosti dostál. Rozsudek je řádně (byť stručně) odůvodněn a je plně srozumitelný. Je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na projednávanou věc aplikoval rozhodnou právní úpravu a ustálenou judikaturu.

pokračování

[8] Stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti směřoval převážně k tomu, že krajský soud nevypořádal žalobní námitku z 15. 5. 2025 týkající se příslušnosti ČR projednat jeho žádost o mezinárodní ochranu. Krajskému soudu je třeba zřetelně vytknout, že ačkoli stěžovatel v doplnění žaloby z 15. 5. 2025 zřetelně namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí stran určení příslušnosti České republiky k vedení řízení, krajský soud se k této souvislosti v rozsudku nevyjádřil. Tato absence však nevede k přijatelnosti kasační stížnosti. Ani stěžovatel netvrdil, že by příslušnost ČR k rozhodnutí o jeho žádosti nebyla dána. Je třeba zdůraznit, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 9. 4. 2025 a lhůta k podání žaloby dle § 32 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona o azylu činí *15 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jde-li o rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, je-li žalobce zajištěn podle tohoto zákona, nebyl-li mu povolen vstup na území nebo je-li zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky*. O lhůtě k podání žaloby byl stěžovatel řádně poučen. Veškeré relevantní údaje pro určení konce běhu lhůty jasně vyplývají ze správního a soudního spisu; dle pravidel uvedených v § 40 s. ř. s. byl posledním dnem lhůty čtvrtek 24. 4. 2025. Stěžovatel dne 17. 4. 2025 zaslal prostřednictvím poštovních služeb žalobu proti napadenému rozhodnutí a tuto žalobu následně až 15. 5. 2025 prostřednictvím svého zástupce rozšířil o doposud neuplatněné žalobní námítky. Nelze přehlédnout, že stěžovatele zastupoval právní profesionál, u něhož lze předpokládat znalost pravidel pro počítání lhůt a pravidel pro uplatnění žalobních bodů, obzvlášť pokud jde o standardní procesní situaci, jaká nastala v tomto případě.

[9] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007-92, je žalobní řízení „*založeno na zásadách koncentrace a dispozitivnosti. To především znamená, že soud přezkouvává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit; rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.)*.“ (dále viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, publ. pod č. 39/1999 Sb. ÚS nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69 a ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 75/2012-46). Dále pak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36 plyne, že „*řádne a včas uplatněný žalobní bod lze přitom argumentačně rozvíjet, rozhojňovat i po uplynutí lhůty k podání žaloby, neboť na to § 71 odst. 2 s. ř. s. nedopadá*.“ Lze poukázat též na nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, N 250/55 SbNU 415, č. 9/2010 Sb., týkající se ústavnosti délky sedmidenní lhůty pro podání správní žaloby v případě řízení ve věci mezinárodní ochrany. Smyslem koncentrační zásady je v zákonné lhůtě pro podání žaloby postavit najisto rozsah důvodů (obsažených v žalobních bodech), na základě kterých bude soud přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu (srov. shora citovaný rozsudek rozšířeného senátu čj. 4 As 3/2008-78, bod [35], dle něhož účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení). Rozsudek krajského soudu proto nelze považovat za nepřezkoumatelný ani z důvodu, že se nevypořádal s argumentací uvedenou v doplnění žaloby.

[10] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv. Správní uvážení podléhá přezkumu soudu

pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. k tomu např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, nebo usnesení ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013-16).

[11] Stěžovateli rovněž nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, které by odůvodňovalo udělení doplňkové ochrany (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu). Neuvedl dostatečně konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by v případě návratu čelil reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, jak jej vymezuje např. judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, § 128 - 133; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gäfgen proti Německu, 1. 6. 2010, stížnost č. 22978/05, § 88; viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).

[12] Stěžovatel namítal nesprávné zjištění skutkového stavu krajským soudem. Soud nesprávně vycházel z předpokladu, že se stěžovatel na území ČR dopustil trestné činnosti. Nejvyšší správní soud si je vědom (a krajskému soudu vytýká), že bod 13 rozsudku nesprávně zmiňuje stěžovatelovu trestní minulost. Z odůvodnění rozsudku je však jednoznačně zřejmé, že se jedná o informaci (byť nesprávnou), která byla uvedena nad rámec samotného odůvodnění, v jeho úplném závěru, po uvedení rozhodných důvodů, o které opřel závěr, že je třeba žalobu zamítnout. K rozhodnutí krajský soud nedospěl na podkladě uvedeného (nesprávného) tvrzení, nýbrž vycházel ze správního spisu a skutkových tvrzení samotného stěžovatele. Uvedené pochybení krajského soudu proto nemá vliv na zákonnost či přezkoumatelnost napadeného rozsudku, ani na věcnou správnost rozhodnutí o žalobě, týkající se (ne)udělení některé z forem azylu či doplňkové ochrany.

[13] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že „poskytnutí azylu“ je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky, který nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Snaha o legalizaci pobytu, stejně jako ekonomické důvody nemohou být podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č.j. 2 Azs 5/2003-46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, ze dne 20. 10. 2005, č.j. 2 Azs 423/2004-81, usnesení ze dne 12. 7. 2016, č.j. 2 Azs 115/2016-26 a ze dne 22. 9. 2023, č.j. 8 Azs 144/2023-28).

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení krajského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021 - 32). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2025

David Hipšr
předseda senátu